[Aksel Larsen.]

højtærede finansministers fremsættelsestale og dels i bemærkningerne til lovforslagene.

I fremsættelsestalen siges det, at

„efter at lovgivningsmagten ved at ophøje mæglingsforslaget til lov har grebet ind i den fri lønfastsættelse, har regeringen fundet det påkrævet også at gribe ind overfor fastsættelsen af priser og avancer".

I bemærkningerne til lovforslaget om en særlig udbytteskat siges det, at

„når der fra lovgivningsmagtens side er grebet ind i den fri lønfastsættelse, må det derfor anses for rimeligt, at man også søger at modvirke tendenserne til forøgelse af aktieselskabernes udbytte".

Jeg beder om, at man lægger mærke til disse motiveringer, som sikkert er udformet efter omhyggelig overvejelse. Man siger med disse motiveringer, at ved at gribe ind i det, man kalder den fri lønfastsættelse, har man bevirket, at arbejderne ikke har fået sådanne lønforhøjelser, som de ellers kunne have opnået, og derfor er man nødt til dels at gribe ind overfor det, man kalder den fri prisfastsættelse, dels at pålægge aktieselskaberne en ekstra udbytteskat. Det er det, der siges i motiveringerne. Jeg takker for den noget sene erkendelse af, at hvis man ikke havde grebet ind, som man gjorde natten mellem torsdag og fredag, havde arbejderne haft alle muligheder for at sikre sig nogle anderledes overenskomster end dem, man nu har søgt at binde dem til.

Hvad de to prislovforslag angår, kan jeg erkende, at der er logik i, at man siger: vi gjorde arbejderne uret, og så er vi nødt til at sørge for, at ikke hele lønforhøjelsens værdi bliver taget fra dem gennem urimelige prisforhøjelser, gennem urimelige avancer. Men min forhåbentlig gode logiske sans tvinger mig til at sige, at det forholder sig ikke så godt med den begrundelse, der gives i bemærkningerne til lovforslaget om en udbytteskat:

„når der fra lovgivningsmagtens side er grebet ind i den fri lønfastsættelse, må det derfor"

— læg mærke til ordet „derfor" —

„anses for rimeligt, at man også søger at modvirke tendenserne til forøgelse af aktieselskabernes udbytte."

Ja, det minder virkelig om det eviggamle spørgsmål: Hvad er højest, et tordenskrald eller et piletræ? Jeg kan ikke se sammenhængen; jeg kan slet ikke se sammenhængen, som lovforslaget er udformet, for lovforslaget siger simpelthen, at efter at man har grebet ind i den såkaldte fri lønfastsættelse — altså har forhindret arbejderne i at tilkæmpe sig højere lønninger — vil finansministeren have 15 mill. kr. mere i statskassen. I forvejen er han i den situation, at de beskedne lønforhøjelser, arbejderne har fået, vil aflejre sig som forøgede skatter fra arbejderne til staten — ikke sådan at forstå, at hele lønforhøjelsen går til forøgede skatter, det er ikke tilfældet, men når det drypper på arbejderne, falder der jo et par dråber over på finansministeren. Finansministeren siger altså: da jeg ved, at jeg som følge af de beskedne lønforhøjelser, arbejderne får, vil få flere penge i statskassen, vil jeg også have nogle flere penge i statskassen fra anden side. Det er det, der siges med dette lovforslag. Den højtærede finansminister vil med andre ord spille plat og krone efter reglen: bliver det krone, vinder jeg, og bliver det plat, taber du! Sådan er lovforslaget udformet.

Jeg vil hjælpe den højtærede finansminister til at bringe sig ind på mere tørt land. Skal der være mening i dette lovforslag, og skal der være en sammenhæng mellem det og den givne begrundelse: at det skal være en art retfærdighedshandling, fordi man lavede statsindgreb mod arbejderne, må naturligvis de penge, man her tager fra aktieselskaberne, føres over til arbejderne og ikke gå i statskassen. Hvis man vil spørge mig om vejen dertil, vil jeg svare: den er i og for sig ganske letfattelig; man kunne f. eks. lade disse 15 mill. kr. gå til sygelønsfonden; så kom de arbejderne tilgode. Hvis man satte noget sådant ind i lovforslaget, kom der overensstemmelse